

Finn Tuhvan isä rikas oli, vanha pankkiiri rahaa riitti, vaan ei onnea: Finn oli raggari. Alati vastahankaan: hän valtaa vastusti. Pohti yksin, kunnes netistä aatteen yhytti. "Valtiomme orjuuttaa ja poliisi on sika!" "Suomen köyhyys ja kurjuus on Kataisen vika!" Foorumit mesosivat: kaiken täytyy muuttua! Tuhvakin tästä innostui; ja alkoi suuttua. Aatesisaruksia Tuhva löysi vaivatta, he varjojen hämärissä alkoivat tavata. Kun viina virtasi, ajatus lensi vapaasti. "Vallan täytyy vaihtua!" he tuumivat vakaasti. Lopulta he päätyivät ratkaisuun: "Nyt saa riittää! Herrat ynnä hyväveljet vain tuhoa siittää!" Niin lyötiin päivä lukkoon ja marssista päätettiin. Niin mammat kuin anarkot liikkeelle patistettiin. Mutta isä ei pojan tekosia sallinut: "Tän katon alla on aina järjestys vallinnut! Internetistä haet sä haitallista seuraa: tästä mielettömyydestä kauheuksia seuraa". Päivä kääntyi illaksi, vaan riita jatkui yhä. Poika arvostaa vapautta – valtio isälle pyhä. Eivät sanat riittäneet; nyrkit tanaan nostettiin Raivo kuohui yli – poika kadulle hädettiin. Sateessa teitä mittasi etsien paikkaansa. Vaikka isä katui, ei Finn ottanut korviinsa. Pian löytyi sija oppilasasuntolassa. Marssi edessä pian – Finn jo valmistautumassa. Viinat rahdattiin Virosta; no kuinkas muutenkaan? Ei valtiota selvin päin kaadeta kuitenkaan. Uumenissa oppilastalon, Finn otti halon, tunsu aatteen palon ja veisti puisen astalon. "Vastanmmme astukoon tinanapit, koppalakit. Yhtenä pysymme", niin tuumivat punatakit. Ja näin marssi kulkue kohti pääkallonpaikkaa. Jos sydän empi; mieli horjui, sen viina paikkaa. Viimeinkin edessä siinsi Arkadianmäki. Huipulla vartoi monta kyttää, kuin sotaväki. Konstaapeli karjui heille: "Tästä ette kulje!" Johon he vastas': "Meitä ette enää pois sulje!" Silloin lähti liikkelle koko poliisivoima. Heillä oli kyynelkaasua ja ilme tuima. Kumppanit katosivat ympäriltä kuin tuuleen Finn hörppäs' kossua ja huusi kyttien puoleen: "En vallalle kumarra, tahi kytille horju ei kaasut tai kilvet hetkauta: minä ne torjun. Puskekoon päälle, poliisi, pirupaholainen taivu ei tämä, ihminen kurja, alaluokkainen" Yksin seiso i Finn Tuhva, keskell' pirtupullojen viimeisen hörpyn vahvistukseks' naamaan sulloen. Hän tanaan nosti astalon, karjui: "Hakkaa päälle!". Mut yks ruiskaus, siin' kaikki; kaasut iski syvälle. Suihkaus paiskas Tuhvan maahan: silmät häll' kyynelöi. Poliisi kimppuun, kuin sika limppuun: rautoihin löi. "Kerran saat soittaa" totes' kyttä ja paiskas' maijaan Hetken mietti ja vastas': "Ottakaa yhteys mun faijaan"